

Nieuwe Meg Stuart op Ruhrtriennale

Speelse agressie en jazzgeweld

Charlotte De Somviele, De Standaard, 18.10.2014

Op de Ruhrtriennale stond Meg Stuarts nieuwe dansvoorstelling *UNTIL OUR HEARTS STOP* op de affiche: een onstuimige productie met de toeschouwer als getuige én deelnemer.

Jazzliefhebbers, verenig u en ga naar de nieuwe dansvoorstelling van Meg Stuart kijken. Meer dan twee uur lang trekken een drummer, een pianist en een bassist van leer. Hun uitgekiende compositie vol atmosferische bassen, opzweepende percussie en warme piano creëert een even brute als naïeve wereld voor de zes performers die Meg Stuart rond zich verzamelde. Wie deze mensen zijn, wat ze van elkaar of van ons willen, valt niet te achterhalen. Je kan alleen maar vaststellen dat ze er zijn, dat ze er zo hun eigen ritueeltjes en verlangens op nahouden, en dat die wel eens durven te ontsporen.

UNTIL OUR HEARTS STOP opent in valse sereniteit: de performers liggen, zitten en staan losjes op de scène, een ongeschreven plek die het midden houdt tussen een vervallen danszaal, een ondergrondse fight club en een schuilkamer. Traag schuiven de dansers op elkaars buik en rug en kristalliseren in die pose. Maar terwijl de muziek de hoogte inschiet, knapt de boog. De beheerste lichamen worden één grote hoop vlees. Kleren worden uitgewriemeld, er wordt getrokken en geduwd, gehijgd en geschreeuwd. 'Gij moet en zult liefhebben': het is een dictaat dat we nog vaker verbeeld zullen zien in deze voorstelling.

Und es geht los. Twee blote vrouwen worstelen en knijpen in elkaars borsten tot hun kaken rood zien van opwinding. Drie mannen slaan al kirrend elkaars kont vol striemen. De speelse agressie is strak geregisseerd, maar toch heb je het gevoel dat alles in het moment ontstaat. Dat kan Stuart als geen ander. Je kan alleen nieuwsgierig toekijken naar hoe deze weirde minigemeenschap zich vormt, wars van alle taboes.

Nadat Kristof Van Boven in een pantomimisch gebaar de vierde muur heeft doorbroken, worden ook wij deel van die gemeenschap. Hoe meer het conservatieve Duitse publiek afhaakt vanwege de chaos, hoe overtuigender Van Boven wordt in zijn rol als ceremoniemeester die ons uit ons kot wil lokken. Of er iemand zin heeft om samen wat te schreeuwen op het terras? Of is er geen verjaardag die gevierd moet worden met whisky en cake? De performers lopen wild door het publiek heen op zoek naar een intiem verbond.

UNTIL OUR HEARTS STOP lijkt wel een kruising tussen Lars Von Triers onstuimige *The Idiots* en Roy Anderssons droog absurde *You, the Living*. Andersson nam 'Man is man's delight' als motto voor zijn film en zo moet je hier ook naar kijken. Dit is geen wereld die dramatische of maatschappelijke wetten volgt, maar een die gewoon zichzelf openbaart, met de toeschouwer als getuige én deelgenoot. Het neemt niet weg dat het stuk een taaie zit is. Er vallen al weleens gaten en de performers verdwijnen soms ver in hun excentrieke reservaat. Maar eigenlijk doet dat er niet zoveel toe, want net daardoor schurkt *UNTIL OUR HEARTS STOP* aan tegen het leven dat blijft doorgaan tot er niets anders dan een ademend lichaam en een kloppend hart overblijft.